

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Michalem Reitspiesem ve věci

žalobkyně: **CONNEXION GROUPE a.s.**, IČ 46884025
sídlem Dr. Davida Bechera 1177/26, 360 01 Karlovy Vary
zastoupená advokátkou Mgr. Ludmilou Kutějovou
sídlem Sokolovská 5/49, 186 00 Praha 8

proti
žalovaným:

1. **Ing. I K**, narozený
bytem
2. **J P**, narozený
bytem
3. **E B**, narozená
bytem
4. **Ing. B Š**, narozený
bytem
všichni zastoupeni advokátem JUDr. Alexandrem Kociánem
sídlem Závodní 391/96C, 360 06 Karlovy Vary
5. **Ing. B K**, narozený
bytem
zastoupený advokátkou Mgr. Barborou Krásovou
sídlem Záhřebská 154/30, 120 00 Praha
6. **Ing. J B**, narozený
bytem
7. **P B**, narozený
bytem Šeříková 89, 360 10 Karlovy Vary - Sedlec
oba zastoupeni advokátem JUDr. Alexandrem Kociánem
sídlem Závodní 391/96C, 360 06 Karlovy Vary

o zaplacení částky 56 265 373,36 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaný č. 1, Ing. I K je povinen zaplatit žalobkyni částku ve výši 17 528 750,68 Kč se zákonným úrokem z prodlení ode dne 6. srpna 2011 do zaplacení, proti povinnosti převzít 33 ks akcií společnosti a s., tj. listinné akcie na jméno č. 000019 až 000022, č. 000026, č. 000036 až 000038, č. 000042 až 000061 a č. 000090 až 000094, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žalovaná č. 2, pan J P je povinen zaplatit žalobkyni částku ve výši 11 717 938,68 Kč se zákonným úrokem z prodlení ode dne 6. srpna 2011 do zaplacení, proti povinnosti převzít 23 ks akcií společnosti a s., tj. listinné akcie na jméno č. 000024, č. 000025, č. 000028 až č. 000031, č. 000073 až 000089, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žalovaný č. 3, žalovaný č. 7 a žalovaný č. 6 jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalobkyni částku ve výši 8 231 454,32 Kč se zákonným úrokem z prodlení ode dne 6. srpna 2011 do zaplacení, proti povinnosti převzít společně a nerozdílně 17 ks akcií společnosti a s., tj. listinné akcie č. 000002 až 000018, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku.
- IV. Žalovaný č. 4, Ing. B Š je povinen zaplatit žalobkyni částku ve výši 11 136 858,68 Kč se zákonným úrokem z prodlení ode dne 6. srpna 2011 do zaplacení, proti povinnosti převzít 22 ks akcií společnosti a s., tj. listinné akcie na jméno č. 000027, č. 000032 až 000035, č. 000095 až 000111, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku.
- V. Žalovaný č. 5, Ing. B K je povinen zaplatit žalobkyni částku ve výši 7 650 371 Kč, se zákonným úrokem z prodlení ode dne 6. srpna 2011 do zaplacení, proti povinnosti převzít 16 ks akcií společnosti a s., tj. listinné akcie na jméno č. 000001, č. 000023, č. 000039 až 000041, č. 000062 až 000072, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku.
- VI. Žalovaní jsou povinni zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku Kč k rukám zástupce žalobkyně, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně podala žalobu dne 23. 6. 2014 a domáhala se zaplacení částek uvedených ve výročích tohoto rozsudku oproti vrácení příslušného počtu akcií společnosti a s., když měla žalobkyně dne 21. 6. 2011 uzavřít se žalovanými smlouvu o prodeji akcií této společnosti za kupní cenu ve výši 64 500 000 Kč, přičemž kupní cena byla sjednána ve stejné výši jako předpokládaná cena ve smyslu smlouvy o společném záměru a due diligence ze dne 14. 2. 2011. Žalovaní ve smlouvě o prodeji akcií prohlásili, že „finanční stav společnosti s. odpovídá stavu zobrazenému v účetní závěrce, která tvoří přílohu č. 3 této smlouvy“. Dne 14. 2. 2011 účastníci uzavřeli smlouvu o společném záměru „prodej akcií a s.“, předpokládanou cenu ve smyslu definice smlouvy sjednali účastníci ve výši 64 500 000 Kč. Tuto cenu účastníci uvedli jako cenu odpovídající hodnotě majetku jmenované společnosti, když zcela zásadní roli při sjednávání

- ceny převáděných akcií měla výše aktiv společnosti dle účetní závěrky společnosti _____ s., jak vyplývá zejména z odstavce 3.2.2. ve spojení s odstavcem 4.3. a odstavcem 5.2.1. smlouvy o společném záměru. Žalobkyně nechala vypracovat právní audit, který byl projednán dne 8. 6. 2011. Žalovaní působili ve společnosti _____ a. s. jako členové představenstva případně jako členové dozorčí rady tak, jak je mezi účastníky nesporné. Po odchodu žalovaných ze společnosti _____ s. žalobkyně zjistila nesrovnalosti v účetnictví této společnosti, přičemž se mělo jednat o nedobytné pohledávky v souhrnné výši 2 974 874,70 Kč, dále manko ve výši 7 254 204,01 Kč a nadhodnocení zboží o částku 7 591 000 Kč. Žalobkyně se žalobou dovolala relativní neplatnosti smlouvy o prodeji akcií, protože žalovaní doložili žalobkyni finanční stav v době před uzavřením smlouvy o prodeji akcií nepravdivými skutečnostmi a doklady, zejména nepravdivou účetní závěrkou za rok 2010, due diligence byla prováděna na základě nepravdivých podkladů, které žalovaní pro tyto účely předložili, žalovaní nepravdivě informovali žalobkyni o stavu předmětu prodeje, respektive stavu hospodaření a jmění společnosti _____ a.s. Tento stav hospodaření a jmění společnosti byl pro uzavření smlouvy o prodeji akcií zcela rozhodující. Pokud by účetnictví společnosti _____ a. s. bylo řádně vedeno a pokud by účetní závěrka společnosti za rok 2010, která byla přílohou č. 3 smlouvy o prodeji akcií věrně a poctivě zobrazovala stav společnosti _____ a. s., žalobkyně by takovou smlouvu neuzavřela. Žalobkyně se proto dovolala relativní neplatnosti pro omyl, dopis s dovoláním se relativní neplatností byl doručen poslednímu účastníku smlouvy o prodeji akcií dne 17. 6. 2014.
2. Žalobkyně dopisem ze dne 6. 1. 2014 uplatnila nárok z vadného plnění a vyzvala žalované k vrácení části kupní ceny ve výši 17 820 078,72 Kč, tuto pohledávku na zaplacení slevy započítala proti pohledávce 1. - 3. žalovaného na vrácení úvěru. Žalobkyně následně zjistila, že chybějící zboží bylo do účetnictví společnosti _____ a. s. zahrnuto zřejmě až v říjnu 2011, nejedná se zřejmě o nárok z vad předmětu plnění, přesto došlo podle žalobkyně k zániku pohledávek žalovaných na vrácení úvěru, jelikož pohledávka na slevu činí 10 565 874,70 Kč (nedobytné pohledávky ve výši 2 974 874,70 Kč a nadhodnocení zásob o částku 7 591 000 Kč). Žalobkyně přitom byla povinna vrátit žalovaným č. 1 - 3 úvěry v souhrnné výši 8 234 626,64 Kč. V důsledku započtení slevy za vadné plnění zanikly zcela pohledávky žalovaných z úvěrů a pohledávky žalobkyně zanikla v částce 8 234 626,64 Kč. Žalobkyně dovozuje, že v důsledku uvedeného započtení zanikla pohledávka žalobkyně ve výši 8 234 626,64 Kč, proto požaduje vrácení akcií oproti zaplacení částky 56 265 373,36 Kč. V podání ze dne 27. 4. 2015 žalobkyně v reakci na vyjádření žalovaných doplnila označení důkazů k prokázání nadhodnocení účetní závěrky společnosti _____ a. s. za rok 2010 oproti skutečnému stavu. Vzhledem k tomu, že účetní případy zachycené v účetní evidenci společnosti _____ a. s. neodpovídají ekonomickým transakcím zachyceným v účetnictví společnosti, chybí prvotní účetní doklady, nebyla prováděná řádná inventarizace zásob, neodpovídá účetnictví společnosti _____ a. s. v letech 2009 a 2010 požadavkům na věrné účetní zobrazení skutečnosti. S ohledem na způsob a rozsah nadhodnocování účetnictví je zřejmé, že toto žalování činili vědomě a vědomě žalobkyni uvedli svým prohlášením v odstavci 4.2.2. smlouvy o prodeji akcií v omyl. Žalobkyně dovozuje, že žalovaní u žalobkyně omyl vyvolali, pokud jde o stav (vlastnosti) podniku společnosti _____ a. s., tento stav neodpovídá stavu zobrazenému v účetní závěrce za rok 2010, ačkoli žalovaní ujistili žalobkyni o přesném opaku. V tomto směru se žalobkyně dovolala argumentace rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 1251/2002. Žalobkyně dále dovozuje, že žalovaní nadhodnocovali účetnictví společnosti _____ a. s. vědomě, respektive tento stav společnosti úmyslně nadhodnotili minimálně o 14 455 000 Kč. Z toho žalobkyně dovozuje, že žalovaní úmyslně uvedli žalobkyni v omyl ohledně stavu společnosti _____ s., a to prostřednictvím nepravdivého prohlášení ve spojení s nepravdivými údaji o finančním stavu společnosti, které uvedli ve smlouvě o prodeji akcií. Žalobkyně se při výkladu úmyslu dovolala argumentace rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 26 Cdo 2828/2000. S ohledem na uvedené se žalobkyně domnívá, že při prokázání existence úmyslu účastníka právního úkonu uvést druhého účastníka v omyl, není třeba se zabývat tím, zda se v dané věci jednalo o omyl podstatný a zda tento omyl účastník, žalovaní, vyvolal nebo o něm musel vědět. Žalobkyně dovozuje, že žalovaní omyl

vyvolali nebo o něm museli vědět z toho, že žalovaní dlouhodobě vykonávali funkce členů statutárních orgánů společnosti. a. s., byli zaměstnanci této společnosti a odpovědnými osobami v různém rozsahu také za řídicí, obchodní, finanční či kontrolní oblast v této společnosti. Žalobkyně zdůrazňuje, že žalovaní jí uvedli v omyl tím, že porušili svou povinnost zajistit řádné vedení účetnictví, ke kterému jsou povinni ve smyslu § 194 odst. 1 a odst. 5 obchodního zákoníku. Žalobkyně zopakovala, že žalovaní ji nepravdivě informovali o stavu předmětu prodeje, podniku společnosti a. s. a tím vyvolali u žalobkyně omyl ohledně toho, co kupuje (jaký podnik) a ohledně toho, jakou hodnotu si od žalovaných kupuje, jinými slovy jak hodnotné akcie od žalovaných kupuje. V této souvislosti žalobkyně argumentuje rozhodnutím Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 12 Cm 145/95. Žalobkyně nesouhlasí s argumentací žalovaných, že pro ni nebyl ohledně vlastností společnosti a. s. rozhodující způsob účtování o majetku či závazcích, nýbrž pouze faktická podnikatelská činnost a know-how společnosti a. s. v těžišti jejího podnikání, jak dle žalobkyně účelově dovozují žalovaní z preambule smlouvy o společném záměru. Žalobkyně se dále ohradila proti argumentaci žalovaných, že rezignovala na provedení účetní prověrky společnosti a. s. Žalobkyně neměla důvod předpokládat, že by účetnictví společnosti a. s. mělo být vedeno v rozporu se zákonem. Žalobkyně jednala s důvěrou ve správnost účetních dokladů společnosti a. s. a také s důvěrou ve výrok nezávislých auditorů, kteří ověřovali správnost účetních závěrek sestavených na základě účetnictví vedeného žalovanými. Žalobkyně se dovolala v této souvislosti rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 29 Cdo 3284/2012. Pokud účetní závěrka společnosti a. s. za rok 2010 byla ověřena auditorem se závěrem „bez výhrad“, je třeba odmítnout tvrzení žalovaných, že by žalobkyně rezignovala na ověření skutečností rozhodných pro uzavření smlouvy. Podáním ze dne 9. 3. 2015 1. – 4. žalovaní namítli, že rozhodující skutečností podle § 49a občanského zákoníku je taková skutečnost, bez níž by k uzavření smlouvy nebo k učinění jakéhokoliv právního úkonu nedošlo. Žalovaní jsou přitom přesvědčeni, že pro žalobkyni při uzavírání smlouvy o záměru a smlouvy o prodeji akcií nebylo rozhodující, že společnost a. s. evidovala ve svém účetnictví nedobytné pohledávky, na skladě společnosti chybělo zboží a chybně vedla účetnictví o skladových zásobách (nadhodnocení těchto zásob). Rozhodující skutečností pro uzavření smluv lze podle žalovaných dovodit z textu smlouvy o společném záměru a smlouvy o prodeji akcií jakož i z chování samotné žalobkyně. Žalovaní č. 1 - 4 argumentují tím, že účelem nabytí jakéhokoliv aktiva v rámci obchodní transakce může být buď samotná hodnota tohoto aktiva (držená obvykle za určením dalšího prodeje) nebo schopnost tohoto aktiva generovat další zisk. V prvním popsaném případě je z hlediska kupujícího důležitá každá významnější skutečnost ovlivňující hodnotu aktiva, ve druhém případě jsou takovými rozhodujícími skutečnostmi pouze skutečnosti ovlivňující schopnost dále generovat zisk. Účel transakce bývá vyjádřen v preambuli smlouvy, v tomto konkrétním případě smluvní strany vtělily účel transakce do bodu (A) až (C) smlouvy o společném záměru. Účelem transakce byla další expanze žalobkyně, respektive jejich dceřiných společností. Rozhodující skutečností ohledně vlastností společnosti a. s., respektive jejich akcií jakožto nabyvaného aktiva, tak nebyl pro žalobkyni způsob účtování o majetku či závazcích, ale faktická podnikatelská činnost a know-how společnosti a. s. v těžišti jejího podnikání. Na tom nemění nic články smlouvy o společném záměru a smlouvy o prodeji akcií citované žalobkyní, neboť smlouva o záměru výslovně předpokládala, že může dojít ke změně stavu majetku či závazků společnosti a. s. oproti stavu k okamžiku uzavření smlouvy o záměru (žalovaní odkazují na článek 3.2.). Z uvedeného článku jasně plyne, že stav majetku (včetně pohledávek) nebyl pro žalobkyni, jakož to kupujícího rozhodující skutečností, bylo by nelogické, aby si účastníci sjednali, že jediným důsledkem změny majetku bude snížení předpokládané kupní ceny nebo sjednání zajištění. Pokud by měl být stav majetku rozhodující skutečností pro uzavření smlouvy o prodeji akcií, pak by smlouva o záměru obsahovala ujednání o možnosti neuzavřít z tohoto důvodu smlouvu o prodeji akcií. Žalovaní č. 1 – 4 dovozují, že případné změny v majetku by byly relevantní pro odpovědnost žalovaných za vady, nikoliv pro vyslovení relativní neplatnosti pro omyl. Uvedené potvrzuje chování žalobkyně, která svou údajnou pohledávku odpovídající slevě z kupní ceny uplatnila proti žalovaným formou započtení.

- Dále 1. – 4. žalovaní namítli, že smluvní strany při uzavírání smlouvy o společném záměru předpokládaly, že žalobkyně provede právní a účetní audit společnosti a. s. Dne 14. 2. 2011 žalobkyně a společnost a. s. uzavřeli dohodu o podmínkách provedení due diligence. Žalobkyně rezignovala na provedení účetní prověrky společnosti a. s., realizovala toliko právní audit. Z toho žalovaní dovozují, že rezignaci žalobkyně na vypracování účetní části prověrky společnosti nelze vysvětlit jinak, než že účetní stav společnosti a.s. nebyl pro žalobkyni při uzavírání smlouvy o prodeji akcií rozhodující ve smyslu § 49a občanského zákoníku. V neposlední řadě 1. – 4. žalovaní namítali, že žalobkyni tvrzený omyl nevyvolali a ani o něm nemuseli vědět, protože účetní závěrka za rok 2010 byla ověřena nezávislým auditorem s výrokem, že představuje věrný obraz společnosti s. Žalovaní podtrhli, že účetní závěrka byla v následujících letech ověřena auditorem Ing. V. V, který údajně chyby v účetnictví nijak nezpochybnil. Podle žalovaných není nikdo oprávněn uplatnit námitku relativní neplatnosti smlouvy pro omyl podle § 49a občanského zákoníku, pokud rezignoval na svoji možnost prohlédnout si předmět koupě a ověřit jeho kvality. V tomto směru odkázali žalovaní na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 1251/2002. Tím, že žalobkyně zcela rezignovala na provedení účetního auditu společnosti a.s., neověřila si skutečnosti rozhodné pro uzavření smlouvy a takový „případný“ omyl, existoval-li vůbec nějaký, je zcela neomluvitelný.
3. V podání ze dne 6. 4. 2015 5. žalovaný namítal, že dopisem ze dne 6. 1. 2014 uplatnila žalobkyně po žalovaných č. 1 - 5 výslovně právo na slevu z kupní ceny ve výši minimálně 17 820 078,72 Kč, tato částka měla odpovídat souhrnu zjištěných vad podniku a. s., tj. nedobytným pohledávkám ve výši 2 974 874,80 Kč, chybějícímu zboží v hodnotě 7 254 204,01 Kč a nadhodnocení zásob o 7 591 000 Kč. Slevu z kupní ceny požadovala žalobkyně uhradit do 10. 1. 2014. Dopisem ze dne 25. 2. 2014, který žalobkyně poslala 5. žalovanému na vědomí, mělo dojít k započtení pohledávky žalobkyně na slevu z kupní ceny vůči pohledávkám 1. - 3. žalovaného ze smluv o úvěru. Své výpočty žalobkyně později korigovala tak, že vadami mají být pouze nedobytné pohledávky a nadhodnocení zásob. Žalobkyně změnila výši uplatněné slevy z kupní ceny na částku 10 565 874,70 Kč. Žalobkyně na jedné straně tvrdí, že má v důsledku údajných vad podniku s. právo na slevu, která byla téměř z 80 % uhrazena započtením, na straně druhé se, ze zcela shodných důvodů, dovolává relativní neplatnosti smlouvy o prodeji akcií, ačkoliv vady zakládající důvod neplatnosti již byly z většiny kompenzovány poskytnutou slevou. Žalobkyně se žalobou domáhá nového nároku z téhož důvodu, tj. údajných vad podniku s. V době dovolání se relativní neplatnosti (12. 6. 2014) zde již nebyl faktický důvod pro napadání platnosti smlouvy. Žalobkyně postupuje v rozporu se zásadou poctivého obchodního styku, protože namítané vady nepochybně mohla bez obtíží zjistit dříve, nikoliv s odstupem 3 let. Po tu dobu žalobkyně společnost a. s. užívala a jako jedinému akcionáři jí příslušel veškerý zisk. Pokud se týče nedobytných pohledávek, namítal 5. žalovaný, že nemá informace, zda výše uvedené pohledávky byly či nebyly správně zaúčtovány za použití opravných položek. Snížení vykazované hodnoty s ohledem na délku závazku po splatnosti neznamená, že by v roce 2011 byla hodnota žalobkyni tvrzených pohledávek nulová. Hodnotami uhrazených pohledávek se snižuje postupně a teprve po jejich promlčení, pokud nebyly vymáhány, mohou být odepsány. 5. žalovaný poukázal na obrat společnosti s., jenž v roce 2009 činil 89,6 mil. Kč, v roce 2010 65,5 mil. Kč (dopad světové finanční krize) a v roce 2011 dokonce 104 mil. Kč. Vysoký obrat měla společnost i v následujícím roce 2012 a to ve výši 106 mil. Kč. Namítané pohledávky proto nemohly odpovídat části ceny kupní ceny ve výši 2,09 mil. Kč, jak vypočítává žalobkyně, nemohly mít klíčový význam pro rozhodnutí žalobkyně uzavřít smlouvu o prodeji akcií. Pokud se týče nadhodnocení zásob, pak se mělo jednat o trvale využitelné zásoby, které společnost a. s. výhodně ve velkém množství, též s investičním účelem, nakoupila a které společnost používá při montážích a projektech. Takovýto majetek neztrácí postupem času na ceně, naopak tato cena roste. Dále žalovaný argumentuje tím, že nevěděl, zda uvedené pohledávky byly soudně vymáhány, nesledoval stav zásob a jejich ocenění, nekontroloval fyzický stav zásob ve skladech společnosti a. s. a dodržení zákonných postupu při jejich přecenění. Zákony ani judikatura neukládají členům

dozorčí rady povinnost mít ekonomické vzdělání a znalosti v sestavování účetní závěrky. 5. žalovaný jako člen dozorčí rady postupoval s péčí řádného hospodáře, pokud v dobré víře vycházel z účetní závěrky a zprávy auditora o ověření účetní závěrky za rok 2010. Auditorka vyslovila závěr „bez výhrad“. 5. žalovaný upozorňuje, že žádné výhrady ani zjištění auditorů o nesprávnosti vedení účetnictví neobjevili ani v následujících účetních obdobích po období roku 2010. Žalobkyně v postavení jediného akcionáře společnosti a. s. nečinila nic, co sama žalovaným vytýká za období roku 2010 a období předcházející. Podle 5. žalovaného to podtrhuje účelovost jednání žalobkyně, která „objevila chyby“ ve chvíli, kdy toho potřebovala k zahájení řízení pod sp. zn. 14 C 103/2014. 5. žalovaný v neposlední řadě namítal, že žalobkyně nijak neprokazuje, že by uváděný omyl ve vlastnostech podniku společnosti a. s. měl být rozhodující pro její rozhodnutí uzavřít smlouvu o prodeji akcií. Podle preambule smlouvy o společném záměru akcií žalobkyně prohlásila, že má zájem dále expandovat prostřednictvím svých dceřiných společností na trhu průmyslových pecí, a proto má zájem získat 100 % akcií společnosti a. s. Otázka nevymozžených pohledávek či stavu skladu společnosti a. s. byla pro rozhodnutí žalobkyně nabytí akcie společnosti a. s. otázkou zjevně podružnou. Podle názoru 5. žalovaného by nebylo možné považovat dvě nevymozžené pohledávky či nesprávnou evidenci skladových zásob v rozsahu, jak tvrdí žalobkyně za podstatnou vlastnost podniku, jež by mohla založit podstatný omyl, zvláště s ohledem na celkový obrát společnosti a. s. Sám 5. žalovaný omyl žalobkyně žádným způsobem nevyvolal, nevěděl o něm a ani o něm vědět nemohl.

4. Soud v dané věci rozhodl, a to Okresním soudem v Karlových Varech dne 5. 10. 2015 pod č. j. 19C 134/2014 – 244 tak, že žalobu zamítl. Proti tomuto rozsudku bylo podáno odvolání, o němž rozhodl Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 7. 6. 2016 pod č. j. 64Co 38/2016 – 49 tak, že v meritu rozsudek soudu I. stupně potvrdil. Rozsudek nabyl právní moci dne 18. 7. 2016. Nicméně proti tomuto rozsudku bylo žalobkyní podáno ještě dovolání, o kterém rozhodoval Nejvyšší soud České republiky dne 23. 10. 2018 pod č. j. 29Cdo 4851/2016 – 511, a to tak, že rozsudky obou soudů zrušil a věc postoupil Krajskému soudu v Plzni jako soudu věcně příslušnému k řízení v I. stupni.
5. Nejvyšší soud dovodil, že závěr odvolacího soudu, podle něhož dovolatelka (žalobkyně) nepostupovala s obvyklou mírou opatrnosti, Nejvyšší soud nesdílel. Nejvyšší soud dále uzavřel, že v poměrech projednávané věci je významné, že dovolatelka uzavřela smlouvu o prodeji akcií až několik měsíců poté, kdy uzavřela smlouvu o společném záměru (kontraktační proces byl rozložen do dvou fází). V mezidobí provedla právní audit společnosti a seznámila se s její účetní závěrkou za rok 2009, kterou následně bez výhrad ověřila auditorka. Stěžejní je však především skutečnost, že žalovaní v článku 4.2.2. smlouvy o prodeji akcií společnosti prohlásili, že finanční stav společnosti odpovídá stavu zobrazenému v účetní závěrce a že účetnictví společnosti poskytuje pravidelný a věrný obraz stavu jejího majetku a závazků. Přitom nelze přehlédnout, že žalovaní byli nejen akcionáři společnosti, ale taktéž členy jejího představenstva, resp. dozorčí rady a dovolatelka tak mohla legitimně vycházet z toho, že byli i z titulu svých funkcí dobře obeznámeni s finančním stavem společnosti. Za této situace nelze podle přesvědčení Nejvyššího soudu pochybovat, že dovolatelka vyvinula obvyklou péči (míru opatrnosti), kterou lze se zřetelem k okolnostem konkrétního případu po každém požadovat k tomu, aby se omylu vyhnul. Uvede-li totiž ve smlouvě jedna ze smluvních stran nepravdivé prohlášení, které je s to přivodit omyl druhé smluvní strany ohledně skutečnosti, jež je pro uskutečnění právního úkonu (uzavření smlouvy) rozhodující, je zpravidla třeba mít za to, že jedná-li druhá smluvní strana důvěřujíc takovému prohlášení, vyvinula obvyklou míru opatrnosti, aby se omylu vyhnula (ledaže by bylo již při uzavírání smluv s ohledem na okolnosti konkrétního případu zjevné, že takové prohlášení není pravdivé). Ve světle shora uvedeného je zřejmé, že závěr odvolacího soudu, podle něhož dovolatelka nepostupovala s obvyklou opatrností, a tak nešlo o omluvitelný omyl, není v poměru projednávané věci správný a z tohoto důvodu tedy nebylo třeba zkoumat, zda šlo o omyl podstatný. Dovolací soud dále uložil soudu I. stupně a soud I. stupně je vázán právním názorem

soudu dovolacího, zabývat se tím, zda byl omyl žalobkyně ohledně finančního stavu společnosti podstatný, tj. tím, zda byl finanční stav společnosti skutečností, jež byla pro uzavření smlouvy o prodeji akcií rozhodující.

6. Proto soud v souladu s tímto právním názorem soudu dovolacího, jímž je soud I. stupně vázán, poučil žalobkyni při ústním jednání dne 11. 12. 2019 dle § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. o tom, „že je povinna řádně doplnit skutková tvrzení ohledně omylu žalobkyně ohledně finančního stavu kupované společnosti, tedy jaký byl finanční stav společnosti rozhodný pro nákup akcií a tedy v čem konkrétně byla žalobkyně vystavena v omyl jednáním žalovaných, tedy jaké konkrétní skutečnosti žalovaní tvrdili žalobkyni a nepravdivě prokazovali ohledně majetkového či jiného stavu prodávané společnosti, resp. akcií, a jaká ve skutečnosti tato situace byla a jak tyto skutečnosti mohly ovlivnit vůli žalobkyně ke koupi akcií od žalovaných vzhledem k jejich tvrzením, nepřesnostem, či nepravdivým údajům, tedy i do jaké míry byly tyto skutečnosti schopny přivodit omyl v jednání žalobkyně při uzavírání předmetných smluv na koupi akcií, potažmo na obsah těchto smluv i ohledně ceny za jednotlivé akcie“.
7. Žalobkyně samozřejmě byla poučena o tom, že pokud řádně nedoplní skutková tvrzení a neoznačí důkazy, může být ve věci neúspěšná.
8. Na toto poučení zareagovala žalobkyně, když uvedla, že pro uzavření smlouvy o prodeji akcií společnosti ze dne 21. 6. 2011, tj. smlouvy o koupi všech akcií společnosti, bylo pro žalobkyni rozhodné určení předmětu koupě a tomu odpovídající sjednání kupní ceny. Z toho má za to, že omyl ohledně jakékoliv z těchto okolností, tedy ohledně omylu předmětu, eventuálně kupní ceny, by nepochybně měl být zásadně vždy soudem hodnocen jako podstatný pro platné uzavření kupní smlouvy. Žalobkyně vycházela z informací žalovaných obsažených v účetních závěrkách za roky 2005 až 2010. Správně vedené účetnictví tedy bylo pro žalobkyni podstatné pro koupi akcií společnosti. Všechny informace byly pro žalobkyni podstatné, jak pro výpočet kupní ceny, tak i pro ujištění se, že společnost může skutečně být prostředkem pro expanzi žalobkyně na trh výroby průmyslových pecí, když společnost REALISTIC, a. s., s níž právě pro tyto účely žalobkyně plánovala společnost zfúzovat, se zabývala výrobou a prodejem zařízení pro tepelné zpracování a společnost podnikala v oboru výroby, opravy a servisu zařízení pro tepelné zpracování. Skutečnost, že žalobkyně zvažovala výše uvedené pro své rozhodnutí, vychází právě z informací od žalovaných a podkladů obsažených v účetních závěrkách založených ve Sbírce listin obchodního rejstříku. Žalobkyně uváděla opakovaně, že žalovaní nepravdivě informovali žalobkyni o stavu předmětu převodu, resp. stavu hospodaření a jmění společnosti, tj. finančním stavu společnosti, ačkoliv zdravý finanční stav byl pro žalobkyni pro uzavření kupní smlouvy rozhodující, když žalovaní uvedli žalobkyni v omyl o hodnotě aktiv, které přecenili směrem nahoru a omyl o závazcích společnosti, když žalovaní zamlčeli žalobkyni, že provozní revolvingový úvěr společnosti není řádně zjištěn a může být okamžitě zesplatněn. Aktiva společnosti nečinily 62,047 mil. Kč, jak je uvedeno v účetní závěrce, nýbrž nejvýše částku 47,592 mil. Kč. Společnost vlastnila nejméně o 23,29% aktiv méně, EBITDA společnosti za rok 2010 proto nečinila 10,975 mil. Kč, nýbrž její hodnota byla záporná ve výši mínus 3,480 mil. Kč. Společnost nedosáhla zisku ve výši 6,204 mil. Kč, nýbrž reálně byla ve ztrátě 8,25 mil. Kč. Žalobkyně dále uvedla další skutečnosti, které ukazovaly na rozpory mezi tvrzenými a reálnými hospodářskými fakty a výsledky u společnosti _____ a. s. tak, jak jim byla nabídnuta a prezentována žalovanými.
9. Soud poznamenává, že se v tomto rozhodnutí již nemůže zabývat tím, zda-li žalovaní uvedli žalobkyni v omyl. Soud zde pro stručnost odkazuje na výše uvedené závěry Nejvyššího soudu ČR, a to pod odstavci 39 – 43 a odstavcem 59. Shrnuto, je tedy prokázáno, jak tvrdí Nejvyšší soud ČR ve svém rozhodnutí ze dne 23. 10. 2018 č. j. 29Cdo 4851/2016 – 511, že nelze pochybovat, že žalobkyně vyvinula obvyklou péči (míru opatrnosti), kterou se zřetelem k okolnostem konkrétního případu po každém požadovat k tomu, aby se omylu vyhnul. Znamená to tedy, že žalobkyně byla uvedena v omyl žalovanými, neboť, jak vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR v této věci, v poměrech projednávané věci je významné, že žalobkyně uzavřela smlouvu o prodeji akcií až

několik měsíců poté, kdy uzavřela smlouvu o společném záměru. V mezidobí provedla právní audit společnosti a seznámila se s účetní závěrkou, kterou bez výhrad ověřila auditorka. Stěžejní je však především skutečnost, že žalovaní v článku 4.2.2. smlouvy o prodeji akcií společně prohlásili, že finanční stav společnost odpovídá stavu zobrazenému v účetní závěrce a že účetnictví společnosti poskytuje pravdivý a věrný obraz stavu jejího majetku a závazků. Nelze přitom přehlédnout, že žalovaní byli nejen akcionáři společnosti, ale taktéž členy jejího představenstva, resp. dozorčí rady, a dovolatelka tak mohla legitimně vycházet z toho, že byli i z titulu svých funkcí dobře obeznámeni s finančním stavem společnosti.

10. Soud se tedy následně v této věci zabývá, zda byl omyl žalobkyně ohledně finančního stavu, jako že ten byl prokázán, jak vyplývá z právního závěru Nejvyššího soudu ČR, podstatný, tj. tím, zda byl finanční stav společnosti skutečností, jež byla pro uzavření smlouvy o prodeji akcií rozhodující.
11. Podle § 49a zákona č. 40/1964 právní úkon je neplatný, jestliže jej jednající osoba učinila v omylu, vycházejícím ze skutečnosti, že je pro jeho uskutečnění rozhodující a osoba, které byl právní úkon určen, tento omyl vyvolala nebo o něm musela vědět. Právní úkon je rovněž neplatný, jestliže omyl byl touto osobou vyvolán úmyslně. Omyl v pohnutce právní úkon neplatným nečiní.
12. Výše citované ustanovení obsahuje úpravu právních následků pro případ, že právní úkon byl učiněn omylem. Omyl, který je kvalifikován jako speciální vada vůle ve vztahu k § 37 občanského zákoníku, spočívá v tom, že jednající měl nesprávnou, resp. nedostatečnou představu, o právních účincích právního úkonu.
13. Omyl je u právního úkonu rozhodující (podstatný), a tudíž činí právní úkon neplatným, týká-li se jeho právního důvodu, jeho předmětu, osoby, popř. některé jiné skutečnosti, která byla pro učinění právního úkonů podle projevené vůle subjektu rozhodující (např. omylu vyvolaného nepravdivým ujistěním kupujícího o jeho solventnosti poskytnout smluvní plnění). Jak patrně, neplatnost právního úkonu je v těchto případech § 49a omezena s ohledem na právní jistotu občanskoprávního styku pouze na rozhodující (podstatný) omyl. Soudní praxe vychází z toho, že úspěch určité osoby dovolat se v konkrétním případě neplatnosti právního úkonu pro rozhodující omyl ovšem předpokládá, že tato osoba předtím využila možnost ověřit si sama skutečnosti rozhodné pro učinění právního úkonu, resp. že využije možnost se omylu tohoto druhu vyhnout; nemohla-li osoba při vyvinutí obvyklé pozornosti (opatrnosti), kterou lze na ní vzhledem ke všem okolnostem případu jako na průměrném člověku požadovat, poznat skutečný stav věci, šlo by o tzv. omluvitelný omyl.
14. Soud provedl mnoho důkazů, a to: ZP č. 3090-011/2015 znalce Ing. I. Ži ze dne 27. 2. 2015 čl. 1039 – 1042, ZP č. 3142-063/2015 znalce Ing. I. Ž. 19. 10. 2015 čl. 1043 – 1045, ZP č. 3089-010/2015 ze dne 27. 2. 2015 znalce Ing. I. Ž. čl. 1046 – 1050, ZP č. 3466-024/2019 znalce Ing. I. Ž. 29. 4. 2019 čl. 1051 – 1055, ZP č. 3435-069/2018 z 26. 11. 2018 znalce Ing. I. Ž. čl. 1056 – 1063, smlouva včetně dodatku č. 1 ohledně nájmu Hotelu Prima z čl. 1064 – 1066, odstoupení od smlouvy čl. 1067 z 22. 7. 2011, znalecký posudek ASB Appraisal, s. r. o. č. 1500-111/2014 ze dne 27. října 2014, znalecký posudek PRAGUE ACCOUNTING SERVICES s. r. o. č. A 118/2017 ze dne 26. dubna 2017, expertní právní posouzení Akademie HHP o platnosti smlouvy o prodeji akcií spol. i. s. ze dne 20. 1. 2016, dodatek k pracovní smlouvě žalovaného č. 4 (Ing. B. Š.) ze dne 30. 12. 2000, doklady potvrzující snížení úvěrového rámce a předčasné splatnosti revolvingového úvěru společnosti, dopis – dovolání se relativní neplatnosti ze dne 12. 6. 2014, dopis ze dne 6. 3. 2015 nazvaný „Odpověď na dopis ze dne 3. 3. 2015“, dopis K Soft adresovaný společnosti ze dne 30. 6. 2015, dopis ze dne 19. 3. 2014 nazvaný „Výzva k okamžitému vysvětlení stavu hospodaření a jmění společnosti i. s. a vedení jeho evidence v letech 2010 a 2013“, finanční plán pro UniCredit Bank (příloha žádosti o poskytnutí informací, která byla provedena na jednání), odborný článek JUDr. Milana Hulmáka, Ph.D. a Mgr. Karla Vlčka, pracovní smlouva pana J. B. pracovní smlouva žalovaného č. 5 (Ing. B. K.), prohlášení vedení společnosti k účetní závěrce ze dne 13. 6. 2011, protokol z jednání o jednání ze dne 10. června

2015, protokol o jednání konaném dne 7. června 2016, příkaz ředitele k inventarizaci ze dne 23. listopadu 2013, stanovisko auditora k evidenci zásob materiálu k 31. 12. 2013 (ze dne 17. 6. 2014), účetnictví společnosti, úplný výpis z obchodního rejstříku společnosti _____ a. s., věcné uspořádání účtu k účtu 589100 a datu 31. 12. 2013, výpis z obchodního rejstříku společnosti REALISTIC a. s., výpis záznamů z účetnictví pořízených 21. 12. 2011 a 22. 2. 2011, zápis č. bez čísla – 2011 ze zasedání představenstva ze dne 15. 11. 2011, zápis o průběhu a výsledku inventarizace ze dne 11. 12. 2013, zápis o průběhu jednání valné hromady ze dne 21. 6. 2011, zpráva o právním auditu ze dne 8. 6. 2011, zpráva o právním auditu ze dne 8. 6. 2011, zpráva o věcných zjištěních k ocenění vybraných aktiv společnosti _____ a. s. k 31. prosinci 2010 ze dne 14. 4. 2015, zpráva z prověrky inventarizace ze dne 13. 12. 2013, výkaz zisků a ztrát k 31. 12. 2005 _____ a. s. čl. 841, rozvaha bilance k 31. 12. 2005 _____ a. s. čl. 842 – 844, rozvaha k 31. 12. 2006 _____ a. s. čl. 844 – 845, výkaz zisků a ztrát k 31. 12. 2006 _____ a. s. čl. 846, rozvaha bilance k 31. 12. 2007 _____ a. s. čl. 847 – 848, výkaz zisků a ztrát k 31. 12. 2007 _____ a. s. čl. 849, rozvaha bilance k 31. 12. 2008 _____ a. s. čl. 850 – 851, výkaz zisků a ztrát k 31. 12. 2008 _____ a. s. čl. 852, rozvaha bilance k 31. 12. 2009 _____ a. s. čl. 853 – 854, výkaz zisků a ztrát k 31. 12. 2009 _____ a. s. čl. 855, zpráva nezávislého auditora LLN audit o ověření účetní závěrky společnosti _____ a. s. k 31. 12. 2013 z čl. 856 – 867, smlouva o úvěru REK.Č 15/564-D mezi UniCredit bank a žalobkyní ze dne 12. 7. 2011, žádost o poskytnutí informací z čl. 874 – 875, smlouva o úvěru č. 0512/12/5639 včetně dodatku č. 1, č. 2, č. 3 z čl. 876 – 881, smlouva o úvěru č. 0511/12/5639 včetně dodatku č. 1 z čl. 882 – 887, výpisy z účtu ČSOB klienta _____ a. s. čl. 888 – 890, přiznání k dani z příjmu PO za období roku 2013 z čl. 891 – 896, smlouva o koupi nemovitostí 21. 6. 2011 mezi žalobkyní a Ing. K. _____ z čl. 897 – 900, dopis z 3. 1. 2011 z čl. 700, bilance rozvaha k 30. 9. 2010 společnosti _____ a. s. 702 – 703; když k dotazu soudu zástupce žalovaného č. 5 uvádí, že tato listina je již na čl. 208, rozvaha k 31. 12. 2010 _____ a. s. čl. 704 – 706, smlouva o úvěru z 21. 6. 2011 čl. 715 – 717, dodatek č. 1 ke smlouvě o úvěru ze dne 21. 6. 2011 čl. 718 – 719, dohoda o převzetí dluhu z 31. 12. 2011 z čl. 720 – 722, započtení vzájemných pohledávek ze dne 25. 2. 2014 z čl. 723 – 724, kupní smlouva (hotel Prima) z čl. 725 – 729, znalecký posudek č. P 44136/20 ze dne 17. 1. 2020 čl. 731 – 829, seznam dokumentů – požadavky při kontrole spol. – platné z čl. 830, e-mail ze dne 4. 2. 2010 čl. 831, potvrzení o provedení platby čl. 832, přehled poskytnutých úvěrů žalovaným č. 2 čl. 833, přiznání k dani z příjmů společnosti _____ a. s. za rok 2011 čl. 910 – 913, bilance rozvaha za rok 2011 čl. 914 – 915, výkaz zisků a ztrát k 31. 12. 2011 čl. 916, příloha k účetní závěrce roku 2011 z čl. 917 – 921, přiznání k dani z příjmů společnosti _____ a. s. za rok 2012 čl. 923 – 926, výkaz zisků a ztrát k 31. 12. 2012 čl. 927, bilance rozvaha k 31. 12. 2012 čl. 928 – 930, příloha k účetní závěrce roku 2012 z čl. 930 – 933, rozhodnutí jediného akcionáře při výkonu působnosti valné hromady ze dne 25. 6. 2013 čl. 934, účetní doklady z čl. 935 – 937, diverzifikace pohledávek z čl. 938, rozvaha ve zjednodušeném rozsahu 31. 10. 2010, výkaz zisků a ztrát ve zjednodušeném rozsahu společnosti VIA VENTI s. r. o. čl. 930 – 940, pracovní smlouvy pana P _____, K _____, čl. 941 – 943, účetní doklad z čl. 944, dopis ze dne 9. 3. 2010 z čl. 945 včetně překlada z čl. 945 pv., smlouva o prodeji akcií _____ a. s. z 21. 6. 2011, výroční zpráva společnosti Blacks a. s., protokol o projednání závěrečné zprávy z 8. 6. 2011, vyhláška zdejšího soudu z 26. 2. 2013 KSPL 20 INS 5162/2013-A-2, rozhodnutí jediného společníka společnosti _____ a. s. z 22. 6. 2012, zápis ze zasedání představenstva ze dne 11. 10. 2011 včetně pracovní kopie, stanovisko auditora ze 17. 12. 2013, smlouva o společném záměru – prodej akcií _____ a. s., úplný výpis z rejstříku žalobkyně ohledně majetkové účasti Mgr. Š. _____ zpráva auditora o ověření účetní závěrky _____ a. s. za rok 2010, zpráva auditora k účetní závěrce za rok 2011, zpráva auditora k účetní závěrce za rok 2012, žaloba na určení, že tu zástavní právo není, uplatnění nároku z vad podniku včetně diverzifikace pohledávek.

15. Z výše provedených důkazů soud zjistil, stejně jako předchozí soudu, že skutečně došlo k té situaci, že žalovaní, eventuálně její právní předchůdci, kteří zastávali funkce ve společnosti _____ a. s., a to buď statutární orgán čili členové představenstva, resp. dozorčí rady. Tyto osoby měly mít řádnou povědomost o finančním stavu společnosti. Nebyly to pouze její společníci, resp.

vlastníci akcií, ale byly to přímo výkonné osoby, které se zabývaly činností a během společnosti s. a taktéž její kontrolou. Proto má soud za to, že měly vědět a věděly o finanční situaci společnosti, tedy o skutečné finanční situaci společnosti. Z výše citovaných důkazů se skutečně potvrdilo, že realita neodpovídala tomu, co bylo předloženo žalobkyni. Soud má za to, že došlo k prokázání skutkových tvrzení na straně žalobkyně z 20. 1. 2020, že skutečně rozdíl v tvrzeném majetkovém systému společnosti byl značný, a to rozdíl aktiv o 23,29%, EBITDA společnosti za rok 2010 byla v mínusu 3,48 mil. Kč a dokonce nedosáhla v roce 2010 ani zisk, byla ve ztrátě. Soud má tedy za to, že došlo skutečně ke zkreslení údajů společnosti . Soud má za to, že žalobkyně vyvinula obvyklou péči, kterou lze se zřetelem k okolnostem případu požadovat, aby se omylu vyhnula. Jednala ovšem v omylu tak, jak uzavřel i Nejvyšší soud ČR ve věci 29Cdo 4851/2016 ze dne 23. 10. 2018, jímž zrušil rozhodnutí soudu I. stupně a soudu II. stupně.

16. Soud dále se zabýval tím, zda-li se jedná o omyl podstatný či nepodstatný, a to s přihlédnutím ke skutečnostem uvedeným ve smlouvě o společném záměru „prodej akcií“ s. ze 14. 2. 2011. Z této listiny vyplývá, že investor, tedy žalobkyně, má zájem expandovat prostřednictvím svých dceřiných společností na trh průmyslových pecí, a proto má zájem získat 100% akcií společnosti . s. Žalobkyně prohlásila, že chce nabýt 111 kusů těchto akcií, na něž je rozvrženo 100% základního kapitálu společnosti s. O nabytí akcií má investor zájem a předpokladu, že stav majetku a závazků společnosti s. se podstatným způsobem nezmění oproti stavu rozhodnému ke dni a stavu zjištění v rámci due diligence. Toto je uvedeno v článku 2.1.2. smlouvy.
17. Tedy jak vyplývá z tohoto záměru, žalobkyně měla zájem koupit akcie, aby se mohla dostat na trh pecí, ale měla k tomu podmínku, že stav majetku a závazků bude odpovídat víceméně skutečnosti, tzn. nebude uvedena v omyl, že skutečnost není realita. Tento postoj žalobkyně je naprosto realistický, protože lze předpokládat, že koupím společnost za její skutečnou hodnotu a nikoliv za hodnotu, která neodpovídá jeho majetku, resp. domluvím si, že něco koupím, rozdíl je značný, je v rozdílu desítek procent, popř. milionu, je tudíž realistické předpokládat, že bych v daném případě, tzn. motivovat se dostat na trh pecí, bral toto jako omyl nepodstatný. Přestože motivem podle záměru bylo dostat se na trh pecí, nelze rozdíl převáděného majetku brát jako nepodstatný, nejedná se o pár tisícovek. Toto lze samozřejmě dovodit také z článku 4.2.2. smlouvy o prodeji akcií i. s., když žalovaní, popř. jejich právní předchůdci, prohlásili, že finanční stav společnosti odpovídá stavu zobrazenému v účetní závěrce, která tvoří přílohu č. 3 této smlouvy a že účetnictví společnosti a. s. poskytuje pravdivý a věrný obraz jejího majetku a závazků. Soud tedy došel k závěru, že v souladu s provedeným dokazováním byla žalobkyně uvedena žalovanými, popř. jejich právními nástupci, v omyl, jedná se o podstatný omyl a relativní neplatnosti se žalobkyně tedy úspěšně dovolala. Soud proto rozhodl tak, jak uvedeno ve výroku I. až V. tohoto rozsudku. Jak vyplývá z tehdy platných ustanovení občanského zákoníku, pokud je úkon neplatný, nedošlo ke změně vlastnictví, a to akcií, jsou účastníci povinni si vrátit, co si plnili navzájem.
18. Žalovaný č. 5 namítal, že společnost již dnes nemá stejnou hodnotu, že majetek z ní byl odveden a že tedy má být započteno proti pohledávce žalobkyně, eventuálně snížení majetku společnosti. Soud tomuto nemohl vyhovět a nemohl na to reflektovat, neboť nikde není vyloučeno, že v rámci převodu akcií zpět nabyde společnost další majetek, popř. pokud se ukáže závěr žalovaného č. 5 jako pravdivý, bude muset se domoci vady plnění prostřednictvím soudu. Nicméně samotný návrh započtení jakožto obrany není pro danou věc aplikovatelný, neboť, jak bylo řečeno výše, účastníci si mají vrátit to, co plnili, tzn. žalobkyně vrátí akcie jakožto majetkový podíl na společnosti a. s. a žalovaní, popř. jejich zástupci, vrátí kupní cenu těchto akcií. To znamená, že budou vráceny akcie, které určují podíl na majetku a hospodaření akciové společnosti, jejíž reálná výše není předmětem zkoumání soudu.
19. Soud ještě poznamenává, že míra poměru vrácení akcií a vrácení peněz za to vydaných, tak jak vyplývá z výroku I. až V. tohoto rozsudku, vyplývá ze smlouvy o prodeji akcií, na základě které

byly původně převedeny akcie ze žalovaných či jejich právních předchůdců na žalobkyni.

20. Žalovaný č. 1, 2, 4 (každý z těchto žalovaných) je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 2 761 316,80 Kč k rukám zástupce žalobkyně, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku, žalovaní č. 3, 6 a 7 jsou povinni zaplatit společně a nerozdílně žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 2 720 890,70 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně, žalovaný č. 5 je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 2 640 675,50 Kč k rukám zástupce žalobkyně, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku a žalovaní č. 1 až 7 jsou povinni zaplatit žalobkyni společně a nerozdílně na náhradě nákladů řízení částku 4 354 085,64 Kč k rukám zástupce žalobkyně, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
21. Výrok VI. je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., kdy soud přiznal žalobkyni na náhradě nákladů řízení částky specifikované ve výroku VI. tohoto rozsudku, když odměna advokáta se skládá z následujících úkonů právní služby:
- 1) příprava a převzetí věci – 1 úkon;
 - 2) 5x kvalifikovaná předžalobní výzva k plnění – 5 úkonů;
 - 3) písemné podání – žaloba ze dne 23. 6. 2014 – 1 úkon;
 - 4) písemné podání – replika žalobkyně k vyjádření žalovaných č. 1 – 4 k žalobě 27. 4. 2015 – 1 úkon;
 - 5) účast na ústním jednání konaném dne 29. 4. 2015 od 9:10 do 10:50 (1 hod. 40 min.) – 1 úkon;
 - 6) písemné podání – vyjádření žalobkyně ze dne 1. 6. 2015 – 1 úkon;
 - 7) účast na ústním jednání konaném dne 10. 6. 2015 od 9:10 do 15:11 (6 hod. a 1 min.) – 4 úkony;
 - 8) účast na ústním jednání konaném dne 5. 10. 2015 od 10:30 do 13:15 a následně od 14:15 – 3 úkony
 - 9) odvolání žalobkyně proti rozsudku ze dne 6. 11. 2015 – 1 úkon;
 - 10) účast na ústním jednání před odvolacím soudem dne 7. 6. 2016 od 13:20 do 15:30 (2 hod. a 10 min.) – 2 úkony;
 - 11) písemné podání ze dne 14. 9. 2016 – dovolání proti rozsudku odvolacího soudu ze dne 7. 6. 2016 – 1 úkon;
 - 12) písemné podání – vyjádření dovolatele ze dne 18. 10. 2016 – 1 úkon;
 - 13) písemné podání – vyjádření dovolatele ze dne 1. 6. 2017 – 1 úkon;
 - 14) návrh žalobkyně na nařízení předběžného opatření ze dne 14. 5. 2019 směřující proti žalovanému č. 5 – ½ úkon;
 - 15) písemné podání – vyjádření žalobkyně ze dne 9. 12. 2019 – 1 úkon;
 - 16) písemné podání ze dne 20. 1. 2020 (reakce žalobkyně na výzvu soudu ze dne 11. 12. 2019) – 1 úkon;
 - 17) písemné podání ze dne 20. 1. 2020 (reakce žalobkyně na vyjádření žalovaných ze dne 18. 6. 2019, 13. 6. 2019 a 26. 11. 2019) – 1 úkon;
 - 18) účast na ústním jednání dne 11. 12. 2019 od 14:00 do 15:10 (1 hod. a 10 min.) – 1 úkon;
 - 19) účast na ústním jednání dne 19. 2. 2020 od 13:00 do 15:10 (1 hod. 10 min.) – 1 úkon;
 - 20) písemné podání ze dne 19. 2. 2020 (reakce žalobkyně na vyjádření žalovaného č. 5 ze dne 20. 1. 2020) – 1 úkon;
 - 21) písemné podání ze dne 19. 2. 2020 (reakce žalobkyně na vyjádření žalovaného č. 1 – 4, 6 a 7 ze dne 20. 1. 2020) – 1 úkon;
 - 22) písemné podání ze dne 13. 3. 2020 (návrh na provedení předběžných důkazů žalobkyně a žádost o sdělení předběžného názoru soudu) – 1 úkon;
 - 23) písemné podání ze dne 9. 6. 2020 (reakce žalobkyně na vyjádření žalovaných č. 1 – 4, 6 a 7 ze dne 18. 2. 2020 a 26. 5. 2020) – 1 úkon;
 - 24) účast na ústním jednání dne 10. 6. 2020 od 14:00 do 14:40 (40 min.) – 1 úkon;
 - 25) písemné podání ze dne 10. 8. 2020 (závěrečný návrh žalobkyně) – 1 úkon;
 - 26) účast na ústním jednání dne 19. 8. 2020 – 1 úkon.

Z toho vyplývá, že bylo celkem učiněno 36 úkonů právní služby z toho 1 poloviční úkon právní

služby, a to ve vztahu k žalovaným č. 1 až 4, 6 a 7, bylo učiněno 34 úkonů (bez úkonu pod č. 14 a č. 20, které byly reakcí na úkon žalovaného č. 5) a ve vztahu k žalovanému č. 5 bylo učiněno celkem 33 úkonů (bez úkonu pod č. 4, 21 a 23, které byly reakcí na úkon žalovaných č. 1 až 4, 6 a 7).

a) Odměna advokáta a náhrada hotových výdajů ve vztahu k žalovanému č. 1:

- odměna advokáta ve výši 2 748 974,80 Kč včetně DPH, tj. 34 úkonů právní služby dle ust. § 11 odst. 1 Advokátního tarifu, když tarifní hodnota v souladu s ust. § 8 odst. 1 Advokátního tarifu ve spojení s ust. § 12 odst. 3 Advokátního tarifu je 56 265 373,36 Kč a sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby činí v souladu s ust. § 7 Advokátního tarifu 66 820 Kč bez DPH (tj. částku 80 852 Kč včetně DPH);
- náhradu hotových výdajů ve smyslu § 13 odst. 3 Advokátního tarifu ve výši 10 200 Kč bez DPH (34 x 300 Kč režijní paušál), tj. 12 342 Kč včetně DPH.

Celkem 2 761 316,80 Kč.

b) Odměna advokáta a náhrada hotových výdajů ve vztahu k žalovanému č. 2:

- odměna advokáta ve výši 2 748 974,80 Kč včetně DPH, tj. 34 úkonů právní služby dle ust. § 11 odst. 1 Advokátního tarifu, když tarifní hodnota v souladu s ust. § 8 odst. 1 Advokátního tarifu ve spojení s ust. § 12 odst. 3 Advokátního tarifu je 56 265 373,36 Kč a sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby činí v souladu s ust. § 7 Advokátního tarifu 66 820 Kč bez DPH (tj. částku 80 852 Kč včetně DPH);
- náhradu hotových výdajů ve smyslu § 13 odst. 3 Advokátního tarifu ve výši 10 200 Kč bez DPH (34 x 300 Kč režijní paušál), tj. 12 342 Kč včetně DPH.

Celkem 2 761 316,80 Kč.

c) Odměna advokáta a náhrada hotových výdajů ve vztahu k žalovanému č. 3, 6 a 7:

- odměna advokáta ve výši 2 748 974,80 Kč včetně DPH, tj. 34 úkonů právní služby dle ust. § 11 odst. 1 Advokátního tarifu, když tarifní hodnota v souladu s ust. § 8 odst. 1 Advokátního tarifu ve spojení s ust. § 12 odst. 3 Advokátního tarifu je 56 265 373,36 Kč a sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby činí v souladu s ust. § 7 Advokátního tarifu 66 820 Kč bez DPH (tj. částku 80 852 Kč včetně DPH);
- náhradu hotových výdajů ve smyslu § 13 odst. 3 Advokátního tarifu ve výši 10 200 Kč bez DPH (34 x 300 Kč režijní paušál), tj. 12 342 Kč včetně DPH.

Celkem 2 761 316,80 Kč.

d) Odměna advokáta a náhrada hotových výdajů ve vztahu k žalovanému č. 4:

- odměna advokáta ve výši 2 748 974,80 Kč včetně DPH, tj. 34 úkonů právní služby dle ust. § 11 odst. 1 Advokátního tarifu, když tarifní hodnota v souladu s ust. § 8 odst. 1 Advokátního tarifu ve spojení s ust. § 12 odst. 3 Advokátního tarifu je 56 265 373,36 Kč a sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby činí v souladu s ust. § 7 Advokátního tarifu 66 820 Kč bez DPH (tj. částku 80 852 Kč včetně DPH);
- náhradu hotových výdajů ve smyslu § 13 odst. 3 Advokátního tarifu ve výši 10 200 Kč bez DPH (34 x 300 Kč režijní paušál), tj. 12 342 Kč včetně DPH.

Celkem 2 761 316,80 Kč.

e) Odměna advokáta a náhrada hotových výdajů ve vztahu k žalovanému č. 5 včetně náhrady nákladů za předběžné opatření:

- odměna advokáta ve výši 2 627 696,50 Kč včetně DPH, tj. 32 úkonů právní služby dle ust. § 11 odst. 1 Advokátního tarifu a 1 úkon právní služby dle ust. § 11 odst. 2 Advokátního tarifu, když tarifní hodnota v souladu s ust. § 8 odst. 1 Advokátního tarifu ve spojení s ust. § 12 odst. 3 Advokátního tarifu je 56 265 373,36 Kč a sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby činí v souladu s ust. § 7 Advokátního tarifu 66 820 Kč bez DPH (tj. částku 80 852 Kč včetně DPH);
- náhradu hotových výdajů ve smyslu § 13 odst. 3 Advokátního tarifu ve výši 9 900 Kč bez DPH (34x 300 Kč režijní paušál), tj. 11 979 Kč včetně DPH;
- soudní poplatek za podání předběžného opatření ze dne 14. 5. 2019 ve výši 1 000 Kč.

Celkem 2 640 675,50 Kč.

Žalobkyně zároveň s ohledem na shora uvedený seznam tímto předkládá vyčíslení svých ostatních nákladů v tomto řízení, jejichž náhradu požaduje zaplatit po žalovaných společně a nerozdílně:

- zaplacené soudní poplatky za žalobu, za odvolání a za dovolání v souhrnné výši 4 335 308 Kč;
- náhrada za promeškaný čas ve smyslu § 14 odst. 1 Advokátního tarifu ve výši 2 400 Kč bez DPH (24 půlhodin za cestu Praha – Karlovy Vary a zpět v souvislosti s jednáním soudu ve dnech 29. 4. 2015, 10. 6. 2015 a 5. 10. 2015), tj. celkem 2 904 Kč včetně DPH;
- náhrada za promeškaný čas ve smyslu § 14 odst. 1 Advokátního tarifu ve výši 2 400 Kč bez DPH (30 půlhodin za cestu Praha – Plzeň a zpět v souvislosti s jednáním soudu ve dnech 7. 6. 2016, 11. 12. 2019, 19. 2. 2020, 10. 6. 2020 a 19. 8. 2020), tj. celkem 3 630 Kč včetně DPH;
- náhrada za hotové výdaje na pohonné hmoty v roce 2015 za cestu z Prahy do místa soudu v Karlových Varech a zpět v celkové délce 254 km za 1 cestu, když cesty byly uskutečněny 3, a to ve dnech 29. 4. 2015, 10. 6. 2015 a 5. 10. 2015, přičemž tyto byly uskutečněny osobním automobilem reg. zn. 9A2 7064 (průměrná spotřeba dle VTP 6,77 l/100 km), což při spotřebě benzínu 35,90 Kč dle ust. § 4 písm. a) vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky č. 328/2014 Sb., činí částku náhrady ve výši 1 851,99 Kč bez DPH (tj. 3x 617,33 Kč), tedy celkem 2 240,91 Kč včetně DPH;
- náhrada cestových výdajů v roce 2015 za cestu ve smyslu § 13 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti České republiky č. 177/1996 Sb., ve spojení s ust. § 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky č. 328/2014 Sb., se shora uvedenou cestou Praha – Karlovy Vary a zpět v celkové délce 254 km za jednu cestu á 3,70 Kč, když cesty byly uskutečněny 3, a to ve dnech 29. 4. 2015, 10. 6. 2015 a 5. 10. 2015, celkem tedy 2 819,40 Kč bez DPH (3x 939,80 Kč bez DPH), tj. 3 411,47 Kč včetně DPH;
- náhrada za hotové výdaje na pohonné hmoty v roce 2016 za cestu z Prahy do místa soudu v Plzni a zpět v celkové délce 184 km za 1 cestu dne 7. 6. 2016, když cesta byla uskutečněna osobním automobilem reg. zn. 5AL 1577, tovární značky Peugeot M1 AC Kombi (průměrná spotřeba dle VTP 4,40 l/100 km), což při ceně benzínu 29,70 Kč dle ust. § 4 písm. a) vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky č. 385/2015 Sb., činí částku náhrady ve výši 240,45 Kč bez DPH, tedy 290,95 Kč včetně DPH;
- náhrada cestovních výdajů v roce 2016 za cestu ve smyslu § 13 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti České republiky č. 177/1996 Sb., ve spojení s ust. § 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky č. 385/2015 Sb., se shora uvedenou cestou Praha – Plzeň a zpět v celkové délce 184 km za jednu cestu á 3,80 Kč ze dne 7. 6. 2016, celkem tedy 699,20 Kč bez DPH, tj. 846,03 Kč včetně DPH;
- náhrada za hotové výdaje na pohonné hmoty v roce 2019 za cestu z Prahy do místa soudu v Plzni a zpět v celkové délce 184 km za 1 cestu dne 11. 12. 2019, když cesta byla uskutečněna osobním automobilem reg. zn. 6AD 5154, tovární značky VOLVO LC68 (průměrná spotřeba dle VTP 5,7 l/100 km), což při ceně nafty 33,60 Kč/1 l dle ust. § 4 písm. c) vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky č. 333/2018 Sb., činí částku náhrady ve výši 352,40 Kč bez DPH, tj. 426,40 Kč včetně DPH;
- náhrada cestovních výdajů v roce 2019 za cestu ve smyslu § 13 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti České republiky č. 177/1996 Sb., ve spojení s ust. § 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky č. 333/2018 Sb., se shora uvedenou cestou Praha – Plzeň a zpět v celkové délce 184 km za 1 cestu á 4,10 Kč ze dne 11. 12. 2019, celkem tedy 754,40 Kč bez DPH, tj. 912,82 Kč včetně DPH;
- náhrada za hotové výdaje na pohonné hmoty v roce 2020 za cestu z Prahy do místa soudu v Plzni a zpět v celkové délce 184 km za 1 cestu, když byly uskutečněny 3 cesty, a to jedna cesta dne 19. 2. 2020 osobním automobilem reg. zn. 6AD 5154, tovární značky VOLVO LC68 (průměrná spotřeba dle VTP 5,7 l/100 km), což při ceně nafty 31,80 Kč dle ust. § 4 písm. c) vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky č. 358/2019 Sb., činí částku náhrady ve výši 333,52 Kč bez DPH, tj. 403,56 Kč včetně DPH, druhá cesta dne 10. 6. 2020 a třetí cesta dne 19. 8. 2020 obě osobním automobilem reg. zn. 4AJ 7507, tovární značky VOLVO

FW82 (průměrná spotřeba dle VTP 6,4 l/100 km), což při ceně nafty 31,80 Kč dle ust. § 4 písm. c) vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky č. 358/2019 Sb., činí částku náhrady za jednu cestu ve výši 374,48 Kč bez DPH, tj. 906,24 Kč včetně DPH (2x 453,12 Kč), tedy celkem 1 309,80 Kč včetně DPH;

- náhrada cestovních výdajů v roce 2020 za cestu ve smyslu § 13 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti České republiky č. 177/1996 Sb., ve spojení s ust. § 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky č. 358/2019 Sb., se shora uvedenými cestami Praha – Plzeň a zpět v celkové délce 184 km za 1 cestu á 4,20 Kč dne 19. 2. 2020, dne 10. 6. 2020 a dne 19. 8. 2020, celkem tedy 2 318,40 Kč bez DPH (3x 772,80 Kč), tj. 2 805,26 Kč včetně DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání ve lhůtě 15 dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného, a to ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalovaní řádně a včas své povinnosti uložené jim tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobkyně domáhat svého nároku prostřednictvím exekuce či výkonu rozhodnutí.

Plzeň 19. 8. 2020

Mgr. Michal Reitspies v. r.
samosoudce